

DAGNINGEN

**"Men när den helige Ande
kommer över eder, skolen I
undfå kraft och bliva mina
vittnen både . . . sedan intill
jordens ända." —Apg. 1:8**

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

MAJ 1955

(Övers. från "the Dawn's april-nummer" av broder E. D.)

Försoningsblodet

"Ty det behagade Gud att låta all fullhet taga sin boning i honom och att genom honom försona allt med sig, i det att han genom blodet på hans kors beredde frid. Ja, genom honom skulle så ske med allt vad på jorden och i himmelen är." — Kol. 1: 19—20.

Blod användes och betecknades i Bibeln såsom en LIVS-SYMBOL. Detta gäller i synnerhet om liv som utgjutes till försoning för synd. Vi läsa härom i 3 Mos. 17: 11 följande: "Ty allt kött's själ är i blodet, och jag har givit eder det till altaret, till att bringa försoning för edra själar, ty blodet är det som bringar försoning, genom själen som är däri." Guds anordning för det typiska Israel, genom prästadömet och tabernakel-gudstjänsten, krävde mycket blod. Ehuru en viss grad av välsignelse tillföll Israeliterna från dessa offertjänster, var dock deras huvudsakliga syfte att peka framåt mot Jesu offertjänst och det faktum att han skulle utgjuta sitt blod för att åstadkomma försoning för synd, såväl "församlingens" — i himmelen — som "världens" — på jorden. Genom honom — Jesus — skulle beredas frid och försoning för "allt vad på jorden är", d. v. s. för "återställelseklassen" och "för allt vad i himmelen är", d. v. s. för alla dem som äro deltagare i "den himmelska kallelse-klassen".

En liknande tanke framställer Paulus i Rom. 3: 25 där han talar om Kristus såsom ett "försoningsmedel genom tro" i hans blod. Han fortsätter: "Så ville Gud — då han i sin skonsamhet hade haft fördrag med de synder, som förut hade blivit begångna — nu visa, att han dock var rättfärdig. Johannes skriver i 1 Joh. 2: 2: "Och han, Jesus, är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra utan för hela världens".

Det var Guds kärlek som beredde möjlighet till "försoning" genom Kristi blod. Behovet av "försoning" uppstod när Adam överträdde den gudomliga lagen och därmed drog dödsstraffet över sig själv och släktet. Inte förrän gottgörelse eller försoning lämnats kunde varken Adam eller hans dödsdömda efterkommande bliva befriade från dödsstraffet. Försoning för synd genom Kristi blod skänker därför "livet" åt alla dem, som i tro och sanning mottaga denna Guds "nådegåva".

TYPISK FÖRSONING.

Uti andra, tredje och fjärde Mose-böckerna, i vilka de typiska ofertjänsterna äro beskrivna, förekommer ordet "försoning" 73 gånger. I 3 Mos. 16: 1 och följande versar skildras den årligen återkommande "Stora Försoningsdagen". Enligt Hebr. 9: 25 förebildade denna "försoningsdag" vår store försonares Jesu Kristi offergärning. Vi läsa där: "Ej heller har han gått ditin (i det allra heligaste) för att många gånger offra sig själv, såsom översteprästen år efter år går in i det allra heligaste med blod som icke är hans eget." Synbarligen mottog nationen Israel ett visst mått av välsignelse genom deras offrande, men den innebar dock icke befrielse från synden och dess straff som är döden. Detta straff hade de ärvt från stamfadern Adam och därför måste de förbliva under den adamitiska dödsdomen och fortsatte därför att dö.

Paulus förklarar i Hebr. 10: 1 denna sak sålunda: "Ty lagen innehåller en skugga av det tillkommande goda men framställer icke tingen i deras verkliga gestalt. Därför kan den aldrig genom de offer, som ständigt fram bäras år efter år på samma sätt, fullkomna dem som framträda med sådana". Det är endast genom att vi bliva gjorda "fullkomna" som vi kunna befrias från dödsstraffet, men Israels årliga "försoningsoffrande" resulterade inte i något fullkomnande för dem.

"Lagen kunde icke åstadkomma något fullkomligt", skriver Paulus i Hebr. 7: 19, "men ett bättre hopp sättes i stället, ett genom vilket vi få nalkas Gud." Detta "bättre hopp" är baserat på Kristi försoningsblods inflytande och kraft. Genom att Kristus utgav sitt liv, som sym-

boliserades genom hans utgjutna blod, utgjorde detta en fullkomlig ersättning för det fullkomliga liv, som Adam förverkade genom att han syndade mot SKAPAREN. Paulus betonar denna grundläggande synpunkt av Kristi försoningsverk genom att begagna ordet "lösen": "en människa, Kristus Jesus, han som gav sig själv till lösen för alla" (1 Tim. 2: 6).

MOTTAGEN GENOM TRON.

Guds kärlek ombesörjde försoning för synd genom Kristus, som öppnade vägen till livet. Men blott det faktum att Jesus dog såsom världens Återlösare och Frälsare kunde ej i och för sig återskänka livet för Adam och hans släkte förrän offret var fullbordat. Varje enskild individ av det fallna släktet, som mottager liv genom Kristus, måste tro på honom och hans offergärning och i anda och sanning mottaga "gåvan". Detta klargöres i Joh. 3: 16: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att *var och en som tror på honom* skall icke förgås utan hava evigt liv".

Jesus sade: "Den som hör mina ord och tror honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer icke under någon dom, utan har övergått från döden till livet". (Joh. 5: 24). Detta är en mycket vittomfattande förklaring och kan endast bli rätt förstådd i ljuset av Jesu vidare förklaring i nästföljande vers: "Den stund kommer, ja, den är redan inne, då de döda skola höra Guds Sons röst, och de som höra den skola bli levande". Orden — "*den är redan inne*" finns inte med i de gamla källskrifterna.

I efterföljande versar förklarar Jesus, "att liksom Fadern har liv i sig själv, så har han ock givit åt Sonen att hava liv i sig själv". Han talar åter om uppståndelsen och förklarar i v. 28—29: "Ty den stund kommer, då *alla som äro i gravarna* skola höra hans röst och gå ut ur dem: de som hava gjort vad gott är skola uppstå till liv, och de som hava gjort vad ont är skola uppstå till "dom", eller som det står i vers 24, de troende "kommer icke under någon dom".

När Jesus sade att de som tro på honom skola "hava evigt liv", så är det tydligt att han menade, att de skulle äga livet på *Trons grund*.

Detta betyder att Gud inte längre betraktar dem såsom syndare under dödsdomen, utan såsom fullkomliga på grund av Kristi rättfärdighet och därför äga rätt till livet. Från rent mänsklig synpunkt synes dessa emellertid dö på samma sätt alla andra dör, eller som det uttryckes i Psalm 82: 7: "men I måsten dock dö såsom andra människor och falla, likaväl som var furste faller". Det hebreiska ordet "furste" betyder bokstavligt översatt det samma som *buvud* eller *ledare*. Det hänvisar till *Adam*, såsom det fallna släktets *buvud* och till *Jesus* såsom det återställda och återköpta släktets *buvud* eller *furste*.

Båda dessa "furstar" dogo. Adam dog såsom en fallen syndare, men Jesus dog offerdöden till förmån för Adam och hans släkte och för att bana väg för hela människosläktet till att undslippa straffet för synden, vilket var döden. I Ps. 82: 6—7 talas det profetiskt till "Den Högstes Söner", vilka mänskligt sett dö såsom andra människor men i verkligheten dö och falla såsom "en av dessa furstar faller."

De falla dock inte såsom Adam föll, d. v. s. på grund av dödsdomen. Nej, genom deras tro på Kristus och hans försoningsblod ha de övergått från döden till livet, och äro nu icke längre under fördömsen. De dö därför såsom fursten Jesus dog, d. v. s. *offerdöden*. Deras liv fråntages dem icke på grund av synd, nej, de hava lagt ned sina liv genom att förneka sig själva och taga sitt kors på sig för att följa Jesus intill döden. De "följa Lammet varthelst det går". (Upp. 14: 4).

ETT LEVANDE OFFER.

I Nya Testamentet finns det mycket som talar om att Jesu efterföljare äro Hans efterföljare på grund av att de äro "*med-offrare*" med honom. Paulus skrev i Rom. 12: 1: "Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet att frambära edra kroppar till ett *levande, heligt och Gud välbehagligt offer* — eder andliga tempeltjänst". Ja, detta är en *helig offertjänst* och därför är den välbehaglig inför Gud. Den är helig på grund av Kristi försoningsblod och leder till *fullkommande*, inte verklig men tillräknad.

Paulus talar i Rom. 6: 3—11 om att "vara korsfäst med Kristus". Han beskriver denna sak för oss i detalj och visar oss varför vi få för-

månen att frambära våra liv såsom välbehagliga offer inför Gud. Först talar han om ett dop eller begravning med Kristus intill döden. Han säger: "Veten I då icke, att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Och vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv". Sedan talar han om att "växa samman med honom till en lika död", d. v. s.: "såsom var furste faller" (Ps. 82: 7).

I Rom. 6:6 förklarar Paulus vidare: "att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom (Kristus), för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden". Denna kropp är fri från synden därför att den förstöres, dödas, och "den som är död, han är friad från synden", säger Paulus i Rom. 6: 7, men våra rättfärdiggjorda kroppar äro frivilligt offrade.

Vad menas det då med att "syndakroppen skall förstöras"? Prof. Strong anser att det grekiska ord som här är översatt med "kropp" är använt i en mycket vidsträckt betydelse. "Syndakroppen", som Paulus talar om, är en symbolisk kropp, som kännetecknar den syndfulla samhällsordning vilken lade beslag på människosläktet i Edens lustgård, och vilken fortsatt att förblinda mänskligheten alltsedan den tiden. Jesu *försoningsverk* öppnade vägen till förstörandet av denna "syndakropp", och genom att vi bliva döpta, begravda och uppväxta med Kristus, korsfästande vår gamla människa och växa samman med honom till en lika uppståndelse, så uppenbarar den gudomliga planen anordningar, genom vilka syndens och det ondas regering kommer att helt tillintetgöras.

Paulus bevisar detta i Rom. 6: 10: "Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud." I vers 11 fortsätter han: "Så mån och I *hålla före*, att I ären döda från synden och leven för Gud, i Kristus Jesus". I detta citat äro två s. k. "nyckelord" eller meningar, som vi lägga märke till. I en annan översättning står det "*på samma sätt*" i st. f. "*hålla före*" och "*räkna det för att leva för Gud*."

Jesus var i sig själv inte en syndare, och han dog inte i den meningen att förstöra synden i hans egen kropp. Han dog ifrån synden som ett synd-offer.

På liknande sätt skola också vi i likhet med honom dö ifrån synden. Med frambärandet av våra ofullkomliga kroppar såsom ett offer kunde vi inte offra något, som var välbehagligt och godkänt inför Herren. För att vi därför må kunna bliva delaktiga med Jesus i den gudomliga planen för världens återlösning eller försoning med Gud, bemyndigas vi att räkna oss själva såsom fullkomliga. Detta kunna vi göra därför att Gud räknar med att vi hava övergått från död till liv. Alltså, genom bemyndigandet av Guds Ord ha vi förmånen att räkna oss själva såsom deltagare i "denna tidsålderns bättre offer och i det stora "synd-offrandets verk".¹ (Hebr. 9: 23).

LÖSEN OCH SYND-OFFRANDET.

Det finns en bestämd skillnad i betydelsen mellan de två orden "lösen" och "synd-offrandet". Ordet "lösen" användes i Bibeln i betydelsen av ett "motsvarande" pris. Sålunda förklarar Paulus i 1 Tim. 2: 3—6 att "människan Kristus Jesus gav sig själv till *lösen för alla*". Ingen utom en *fullkomlig* människa kunde göra detta, ty det var den fullkomliga människan Adam som syndade och ådrog sig själv och sin avkomma dödsdomen. Sedan den "obefläckade" Jesus givit sig själv som en "lösen", så behövdes ingenting mera.

Ett "synd-offrande" är helt enkelt ett offerande för synd. Det kan vara någonting som Herren ser med välbehag på och som kan låta tjäna något av sina syftemål. Således fick i den förebildliga "Tabelnaker-gudstjänsten" de tjurar och bockar, som då offrades för folkets synd, tjäna till att förverkliga Herrens vilja, och dessa offer mottog och godkände Herren Gud. Genom denna anordning tillföll vissa välsig- nelser Israel. De gjorde dock inte "offraren" fullkomlig, inte heller gav det livet åt honom. Det enda "synd-offrande", som av Gud kunde betraktas såsom fullkomligt och som ett motsvarande pris för människosläktets skuld, Var det som frambars av Jesus Kristus.

Men det faktum att Jesus betalat just det priset, innebar dock icke

i sig själv *livet* för Adams och hans släkte. Världen måste erhålla kännedom om vad Jesus gjort och därigenom även ett tillfälle till att mottaga denna dyrbara gåva. Och även efter att ha mottagit gåvan, måste dessa erhålla välvillig hjälp och undervisning för att de må kunna bringa sina liv i harmoni med de *rättfärdighets-principer*, vilka äro nödvändiga för alla dem som vill åtnjuta gåvan av "evigt liv".

Det är i detta sammanhang som FÖRSAMLINGEN inbjudes till att deltaga i det stora verket att *försona världen med Gud* eller bringa människorna att försona sig med Gud, på det att de måtte leva. Paulus skriver i 2 Kor. 5: 18—21 därom: "Ty det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv, han tillräknar icke människor deras synder, och har betrott oss med "försoningens" ord. Å Kristi vägnar äro vi alltså sändebud, det är Gud som förmanar genom oss".

Denna "samarbets-plan i vilken "försoningens" ord blivit anförtrött åt Jesu efterföljare började med och under "Evangelie tidsålder", och medan vi ännu äro kvar i "köttet". Det förhållandet, att "vi äro genom dopet till döden med Kristus begravda för att sedan växa samman med honom till en lika uppståndelse, betyder först av allt att *vi lida för Kristi kropps lemmar* och även för människosläktets värld i nästa tidsålder.

Paulus skrev i Kol. 1: 24: "Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden för eder, och vad som fattas i det mått av Kristus-bedrövelser, som jag i mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans kropp, som är *församlingen*". Detta är en mycket praktisk förklaring. Alla de, som slutligen komma att bli medlemmar i Kristi församling eller lemmar i hans kropp, voro en gång i *världen* och i "världens mörker". Sanningen, som upplyste dem och drev dem till Herren, kom inte som en blix från skyn, utan togs från dem som tidigare hade blivit upplysta. Emedan mörkret hatar ljuset, så blir detta "sanningens ämbete" eller "försoningens ämbete" också ett *lidandets ämbete*. . . . .

Det är inte alltid som vittnandet om "Sanningen" medför bitter och dödlig förföljelse, såsom fallet ofta var i början av Evangelii tidsålder. Numera framträder "hatet mot ljuset" i en mera förfinad form, t. ex. uteslutning från samfundet eller sällskapet, i kall likgiltighet

och avståndstagande o. s. v. Trohet mot Sanningen kommer dock att leda till "besvär och möda för köttet". Men denna trohet kommer att bli till välsignelse för Herrens folk. *Ingen, som tillhör Guds sanna och heliga folk, kan vara nöjd med att taga livet lätt, när det finnes bröder att tjäna eller när det gives möjlighet till att förkunna Sanningen för sådana, som Herren kanske vill kalla, att bli Hans bröder.*

I 2 Kor. 11: 23—28 och Kol. 1: 24 har Paulus lämnat oss underbara exempel på detta "Sanningens", "Försoningens" och "Lidandets" ämbete. Han talar om att han för detta ämbetets skull blivit 'piskad, stenad, lidit skeppsbrott, ofta varit på resor och utstått faror på floder, faror bland rövare, faror genom landsmän, faror genom hedningar, faror i städer, faror i öknar, faror på havet, *faror bland falska bröder.* Allt detta för Kristi kropps (församlings) skull, men inte blott därför utan även för "människosläktets döda värld", — för att "Gud en gång skall bli allt i alla". 1 Kor. 15: 28.

NYA FÖRBUNDETS PRÄSTERSKAP.

Jesus är den store antitypiske ÖVERSTEPRÄSTEN och det framgår klart av Nya Testamentet att församlingen är förbunden med honom i "prästadömet". Vi ser det t. ex. av Hebr. 3: 1: "Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses apostel och överstepräst. Jesus". Se även 1 Petr. 2: 5—9. En av det gamla Israelitiska prästerskapets förnämsta funktioner var att frambära offer. Detsamma är förhållandet med Evangelii tidsålders prästerskap, som började med Jesus och fortsattes av hans trogna efterföljare. Dessa framburo icke offer av djur utan de offrade sig själva. Jesus var deras exempel på *trohet intill döden* och även "vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom (Kristus)".

Israels präster förmedlade Guds välsignelser till folket genom offrandet, och vi läsa i 3 Mos. 9: 22: "Och Aron lyfte upp sina händer över folket och välsignade det. Därefter steg han ned, sedan han hade offrat syndoffret, brännoffret och tackoffret". På liknande sätt kommer N. T:s prästerskap, som består av Jesus och hans församling, att

bliva en "välsignelsekanal" för hela människosläktet under TUSEN-ÅRSÅLDERN. Denna välsignelse kommer att bestå i erbjudandet av ett tillfälle att på grund av ÅTERLÖSARENS blod få möjlighet att vinna evigt liv.

Vilken visdom och kärlek uppenbaras inte i denna anordning "Ty den för vilkens skull allting är och genom vilken allting är, honom hövdes det att, när han ville föra många sina barn till härlighet, genom lidanden fullkomna deras *frälsnings hövding*". Hebr. 2: 10.

Jesus hade aldrig varit ofullkomlig och hans lidande avsåg därför inte att göra honom fullkomlig, men att "göra honom i allt lik sina bröder, för att han skulle bli barmhärtig och en trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud, till att försona folkets synder. Ty därigenom att han har lidit, i det han själv blev frestad, *kan han hjälpa dem som frestas*". (Hebr. 2: 17—18). Denna viktiga sanning understryker Paulus ytterligare i Hebr. 4: 15—16 med orden: "Ty vi hava icke en sådan överstepräst, som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting, liksom vi, dock utan synd. *Låt oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid*".

JESU BLOD ALLENA UTGÖR FÖRSONINGEN.

Det är Jesu blod som är den enda och vissa grunden för både församlingens och världens försoning. Det är hans blod och hans liv som är lösenpriset till frigörelse och försoning för våra och världens synder. Församlingens offrande och lidande bidrager till framtida välsignelser för världen.

En enkel bild kan måhända bidraga till förklaring av detta. Antag att en människa, som led av "cancer" blivit intagen på lasarettet och blivit opererad av en kirurg som var den *ende* som kunde borttaga "cancern". Men antag vidare att kirurgen efter verkställd operation, avlägsnade sig från patienten och lät denne kvarligga på operationsbordet utan att göra något vidare för honom. Även om operationen hade lyckats, så skulle patienten likväl ha dött, om han inte fått vidare vård. Men nu var det andra läkare och sjukvårdspersonal som tog hand

om den sjuke och bidrog alltså till dennes tillfrisknande. Alla dagar och timmar som denna personal hade offrat på sin utbildning bidrog till patientens tillfrisknande.

Genom den ursprungliga synden hade hela människosläktet blivit skadat till döds. Det fanns *endast en enda kirurg*, som kunde avlägsna orsaken till denna dödssjukdom, eller betala "lösenpriset" för befrielsen. Denne läkare var Jesus. Han utgav sig själv till en "lösen för alla", och erlade därigenom det "motsvarande" priset. Men den gudomliga planen sträcker sig vidare. Patienten lämnas inte kvar på operationsbordet åt sitt öde för att dö. Kirurgen hade gjort sitt och det som ingen annan kunde göra. Därefter uppdrog han åt det NYA FÖRBUNDETS PRÄSTERSKAP att utföra det helande verket till världens försoning genom Kristus, "som gav sig själv till lösen för alla". (1 Tim. 2: 6). Dessa präster skulle offera sig själva för att dö med Jesus och deltaga med honom i världens befrielse från synden och de skadliga verkningarna på mänskligheten. Deras offer och lidande ökade inte värdet av det "lösenpris" som Jesus hade erlagt. Det var helt enkelt Guds sätt att göra förmånen av detta "lösenpris" tillgängligt för det döende släktet.

Vilket underbart sätt är det inte? Gud kunde ju ha basunat ut denna Sanning av "lösenpriset" till världens försoning med Gud ifrån himmelens skyar genom att säga till människosläktet: "Tag emot denna anordning, annars fortsätt att dö".

Men i sin kärlek hade han ordnat för oss en bättre väg, en väg på vilken det fallna släktet, skadat av världsliga känslor och ofullkomligheter och behov, måtte kunna erhålla förmånerna att få kännedom om Sanningens väg, den väg som leder till *livet*.

Vi vilja instämma med Paulus i Rom. 11: 33: "O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap finnes icke hos Gud. Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar".

---

*"Min tanke ej fattar, mitt öga ej sett,
mitt öra ej hört vad mig Gud har berett,
men hoppfullt och glatt jag dock sjunger min sång:
"Jag skall det få skåda och njuta en gång".*

(Ur Morgonsånger nr 200 v. 5).

Meditation

"Jag tänker på forntidens dagar, på år, som länge sedan gått."
(Ps. 76: 6).

Detta citat är hämtat ur en psalm som författats av Asaf, vilken var sånganförelare på Davids tid. (se 1 Krön. 15 & 16 kap.) Mina tankar kretsar just om detta ämne, när jag nu sitter vid mitt skrivbord och försöker att läsa genom alla de många brev, som mina barn, barnbarn, släktingar och vänner sände mig till en hälsning på min nyligen upplevda SJUTTIOÅRS DAG. Dessa brev hade nått mig från både när och fjärran belägna orter på vår jord, från Californien, Minnesota och New York i Amerika, från Danmark och i Sverige från Lappland i norr till Skåne i söder.

Alla breven andas kärlek och vänlighet. De äro formulerade på olika sätt på både poesi och prosa, somliga av dem äro skrivna med sirligt textade bokstäver, präntade i guldtryck, andra äro skrivna med oövad stil av gamla, valkiga och darrande händer. Trots dessa olikheter talar de alla dock om samma sak. De talar alla om "SJUTTIO ÅR". Det för obevekligen min tankar till Dav. 90 psalm, som talar om "Guds evighet och människans förgänglighet". Denna psalm är en bön av gudsmannen Mose och den talar verklighetens gripande språk. Jag reser mig upp från skrivbordet och går igenom min bostad, som mina vänner prytt med en fantastisk rik och väldoftande blomsterprakt. Jag läser på korten, minns givarna men saknar vissa namn på vänner, som tidigare varit minnesgoda. De äro nu borta, nej, de äro hemma. De ha kallats hem från den stridande församlingen på jorden till den triumferande församlingen i himmelen.

Just nu slår klockan tolv på natten. Tolvslaget — Fullbordandets tolvslag har förklingat. Nu börjar en ny räkning. Jag återvänder till mitt skrivbord och den nittionde psalmen. Jag tänker på forntidens dagar, på år, som länge sedan gått. Det betyder många försummade

tillfällen att verka Herrens verk. Det betyder också många härliga tillfällen inför Guds ansikte och i gemenskap med nådessyskon av "samma dyrbara tro". Jag läser vidare i psalmen: "Du låter människorna vända åter till stoft, Du sköljer dem bort, de äro såsom en sömn, Om morgonen likna de gräset, som frodas, det blomstrar upp och frodas om morgonen, men om aftonen avhugges det och förvisnar". Mina vackra blommor skola snart vissna och kastas bort. Så ock med vårt korta jordeliv, som "varar sjuttio år eller åttio år, om det bliver långt, och då det är som bäst, är det möda och fåfänglighet, ty det går snart förbi, liksom flöge vi bort." Så tänkte gudsmannen Mose. Men säger inte oss statistiken att medellivslängden har ökat betydligt under de senaste femtio åren? Och sjöng inte vännerna nyss för mig sin önskan: "Ja, må han leva uti hundra år?" Jovisst, men det bibliska "måttet" gäller dock ännu. Visst gives det undantag åt båda hållen, men verkligheten bekräftar dock fortfarande att "vårt liv varar sjuttio år eller åttio år." — Nu flyger mina tankar till 1 kor. 7: 29—31, jag slår upp detta bibelställe och läser vad Paulus skrivit: "Men det säger jag mina bröder: Tiden är kort, — Ty den nuvarande tidsåldern eller världsordningen går mot sitt slut". Jag tänker på det profetiska ordet och jämför detta med vår egen tids tecken som Jesus skildrat i Matt. 24 och Lukas 21 kap. och vad Aposteln Paulus skrivit i 1 Tess. 4 och 5 kap. samt i 1 Tim. 3 kap. m. fl. bibelställena och jag känner då en brinnande längtan efter någonting — efter vad? *Jo, efter Riket — Kristi Rike*, och jag knäpper mina händer i nattens stillhet till bön, den bön som vår Frälsare själv lärde sina lärjungar: "Tillkomme ditt rike, ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden." (Matt. 6: 10).

Mitt hjärta fylles av tacksamhet till vår himmelske Fader, som är alla goda gåvors givare. Han som gav mig i unga år en ovärderligt stor gåva, min hustru. Om henne läser jag i Ordspr. 19: 14: "Hus och ägodelar får man i arv från sina fäder, men en *förståndig hustru är en Herrens gåva*." Det förstnämnda blev jag utan men den sistnämnda gåvan uppvägd i rikligt mått frånvaron av hus och ägodelar. Jag känner stor tacksamhet till Gud, som "berett mig", och beder med

psalmisten i Ps. 119: 73: "*Giv mig förstånd att jag må lära dina bud.*" Vidare är jag tacksam mot Gud för att: "Allt det som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt *"mig"* genom kunskapen om honom som har kallat *"mig"* medelst sin härlighet och underkraft. Genom dem har han ock skänkt *"mig"* sina *dyrbara och mycket stora löften*, för att *"jag"* skulle, i kraft av dem, bli *delaktig av gudomlig natur* och undkomma den förgängelse, som i följd av den onda begärelsen råder i världen." (se 2. Petr. 1: 3—4).

När jag nu tänker på hur Herren Gud på ett förunderligt sätt lett mina steg erinrar jag mig på nytt psalmförfattaren Asaf och den 73:de psalmen: "Sannerligen, Gud är god mot Israel, mot dem som hava rena hjärtan". Detta betyder ej att mitt hjärta alltid har varit rent, o, nej, ty det har ofta varit med mig precis så som Asaf uttrycker det i Ps. 73: 2 och följande v.: "Men jag hade så när stapplat med mina fötter, mina steg voro nära att slinta, ty jag upptändes av avund mot de övermodiga, när jag såg, att det gick dem väl i deras ogudaktighet etc.". Och det gick för mig alldeles som Asaf skildrar situationen: "När jag nu tänkte efter för att begripa detta, syntes det mig alltför svårt, — till dess jag trängde in i Guds heliga rådslut och aktade på deras ände". (Ps. 73: 16—17).

"Att tränga in i Guds heliga rådslut", det är uppgiften för mig och alla Sanningens vänner. Det är "DAGNINGENS" uppgift. I den uppgiften böra vi alla nu, "såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, ikläda *"oss"* hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålmod. Och *"hava"* fördrag med varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit *"oss"*, så skola ock *"vi"* förlåta. Men över allt detta skola *"vi"* ikläda *"Oss"* KÄRLEKEN, TY DEN ÄR FULLKOMLIGHETENS SAMMANHÄLLANDE BAND". (se Kol. 3: 12—14).

En minnessten har rests för Dagningens vänner och på den vill vi likt Samuel vid Mispas skriva: "Allt härintill har Herren hjälpt oss". (1 Sam. 7: 12). Denna *"minnesten"* må även bli för oss alla ett *vägmärke*, i enlighet med Jer. 31: 21: "Sätt upp vägmärken för dig, res åt dig *vägvisare*, giv akt på vägen, på stigen, där du vandrade åstad".

På den stigen har Sanningens vänner vandrat i ljuset av det profetiska ordet och vi, som ännu äro kvar i "köttet", vilja fortsätta denna vandring, ty än gäller den apostoliska maningen: "Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet, och *I gören väl, om I akten därpå*, såsom på ett ljus, som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i Edra hjärtan". (2 Petr. 1: 19).

Under tiden må vi akta på 2 Petr. 1: 10—11: "Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer om att göra eder kallelse och utkorelse fast. Ty om I det gören, skolen I aldrig någonsin komma på fall. Så skall inträdet i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike förlänas eder i rikligt mått.

Än råder mörkret och förgängelsen här på jorden under satans, denna världens furste, regering. Men vi förbida den nya dagens gryning genom vårt *EVIGHETSHOPP* och stämmer in av fullaste hjärta i den gamla "Oscar Ahnfelt's-sången med text av Lina Sandell-Berg:

"Mitt hopp för evigheten är byggt på säker grund.

Må korset gärna trycka ännu en liten stund.

Snart ingen sorg skall vara och ingen klagan mer,

då jag med oböljt öga min Jesus evigt ser."

Broder Einar Dominique.

INSÄND FRÅGA.

Vad menas med surdeg?

"Och Jesus sade till dem (lärjungarna): Sen till, att i tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg". Matt. 16: 6.

Svar:

I angivna text hänför sig uttrycket "surdeg" till den falska undervisning, som de religiösa ledarna på Jesu tid gav åt folket. Det framgår av textens sammanhang, som dels berättar om att lärjungarna inte alls

begrep vad Jesus menade och dels att han gick igenom saken med dem, så att de förstodo, "att det icke var för surdeg i bröd, som han hade bjudit dem att taga sig till vara, utan för fariséernas och sadducéernas lära" (16: 12). I Luk. 12: 1 får vi ytterligare veta, vad Jesus menar: "Tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg, det är för skrymteri".

Såväl fariséer som sadducéer har i dag sina motsvarigheter bland tidens andliga ledare, och vi har anledning att vara vaksamma, så att vi inte själva förfaller till skrymteri. Vi må taga oss till vara för all undervisning, som inte klart grundas på Guds ord — det räcker inte med något bibelord som lösryckt ur sitt sammanhang användes att främja människors och samfunds egna meningar ty Skriftens ord är Ande och Liv.

Låt oss noga följa Skriftens och Sanningens väg, och låt oss därvid inte göra oss skyldiga till samma farliga misstag, som kyrkor och samfund gjort i alla tider och gör än i dag, då de förföljer oliktänkande. Låt oss i stället i kärlek och trohet förkunna Bibelns budskap om Sanningen.

(Efter "The Dawn", maj 1955, av Amicus).

Från Dagningens läsekrets

Från en av Dagningens gamla vänner och understödjare har nedanstående brev ingått till Red.

"Käre Broder i Herren. — Guds nåd och frid.

I fråga om Dagningen så är jag av den meningen att den är liksom ett HERRENS OFFERALTARE, på vilket var och en, som invigt sig åt Gud, skall offra. "Elden skall beständigt hållas brinnande på altaret. Den får icke slockna". (3. Mos. 6: 13). Den invigde har löften att infria. (Ps. 56: 13). Detta bör ske frivilligt och inte av tvång (Ps. 119: 108) utan från ett hjärta vars lust det är att göra Guds vilja.

Nu prövar Gud vår trohet. Det, som vi göra, bör icke göras för att vi må bli ansedda och prisade av människor, nej, den vänstra handen skall icke veta vad den högra gör. (Matt. 6: 1—4). Det är inför Herren som var och en av oss skall göra räkenskap för sig själv. (Rom. 14: 12 och Luk. 16: 1—2). Måtte vi bedja om nåd till att ödmjukt inse vilken förmån det är, att i dagens sista timme få göra Hans vilja och samtidigt minnas arbetarna i "vingården", att även de, som arbetade "allenast en timme" — dagens sista timme —, fingo "full dagspenning". (Matt. 20: 1—16).

Må vi därför icke låta den nya sången, som Herren har lagt i vår mun, bli oss för gammal och omodern utan i stället hörsamma profetens maning i Jes. 40: 9—11: "Stig upp på ett högt berg, Sion, du glädjebudbärande, häv upp din röst med kraft, Jerusalem, du glädjebudbärande, häv upp den utan fruktan, säg till Juda städer: "Se, där är eder Gud". Ja, Herren, Herren kommer med väldighet, och hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom. Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte, och sakta för han moderfären fram".

I oss själva äro vi svaga och oförmögna till allt gott verk, ty Honom förutan, kunna vi intet göra (Joh. 15: 5). Om vi blott ser ned på oss själva kommer tvivlet fram, såsom det blev för Petrus, när han på vattnet skulle gå att möta Jesus. Han började då att sjunka. (Matt. 14: 25—31). Må vi i stället hålla blicken på Jesus. (Hebr. 12: 2). "I stillhet, skola vi varda frälsta och genom tålmod och förtröstan blir vi starka". (Jes. 30: 15).

"Han giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. Ynglingar kunna bli trötta och uppgivas, och unga män kunna falla, men de som bida efter Herren, de hämta ny kraft, de få nya vingfjädrar såsom örnarna. Så hasta de åstad utan att uppgivas, de färdas framåt utan att bli trötta." (Jes. 40: 29—31).

I Herrens namn vilja vi därför hålla Sannings-banéret högt och prisä Honom samt sjunga: "Du är värdig att taga bokrullen och att bryta

dess insegel, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor av alla stammar och tungomål och folk och folkslag och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden". (Upp. 5: 9—10)."

E. C.

Tack käre broder för de manande och bibliska tankarna, som Du har framhållit i Ditt brev. Red. ansåg att de borde komma till alla Dagningens läsares kännedom och har därför berett plats åt det goda innehållet. Herren skall löna Dig för Ditt nit och Din trohet i Hans tjänst enligt sitt ord: "Se, jag kommer snart och har med mig min lön, för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro". (Upp. 22: 12).

Red.

Vårt stora och härliga uppdrag

"Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och Sammarien och sedan intill jordens ände". Apg. 1: 8.

Jesu löfte till lärjungarna är fantastiskt. Visserligen fanns det i lärjungakretsen stora förmågor och representanter för olika kontaktmöjligheter med tidens människor, men världsperspektivet måste ändå ha givit lärjungarna en verklig chock, då Jesus öppnade det för dem. Här råder ingen tvekan: "Vänta tålmodigt en kort tid, håll ihop, studera noga de heliga skrifterna och var uthålliga i bönen; snart kommer den helige Ande över eder, och då skall ni bli starka, uppfyllda av kraft. Kraften ni får skall ni använda till att vittna om mig sådan jag är i Skapelsen, i profetiorna, i återlösningen och försoningen, i åter-

ställelsen och allt det som skall komma härefter; ni skall börja vittna hemma i er egen stad, så skall ni fortsätta ut i er provins och sedan skall ni fortsätta till grannprovinsen; men därmed skall ni inte stanna utan ni skall fortsätta ut över hela världen, så länge det ännu ges tid, och vittensbördet skall inte avstanna, innan uppdragsgivaren säger ifrån, att tiden är slut”.

Vad gjorde Jesu första lärjungar, då de fick ett sådant uppdrag? Därom läser vi i Apostlagärningarna och i de apostoliska breven, och vi får vid studiet av dessa skrifter klart för oss, att Jesus kunde lita på sina lärjungar. De trodde på honom och de lydde honom. Den helige Ande kom över dem, de fick kraft, de blev vittnen, de vittnade hemma, i hemprovinsen och grannprovinsen och fortsatte ut över hela världen.

Jesus ger i dag samma stora uppdrag till oss, och vi får av honom samma Ande, samma kraft och samma vittnesbörd. Vad gör vi? Låt oss inte likt många i kyrkor och samfund skrymta och skryta utan låt oss tro på Jesus, ta emot hans fantastiska uppdrag och vittna om honom där vi bor, i vår hemprovins, i grannprovinsen och outtröttligt fortsätta ut över hela världen.

Amicus.

Konventet på Slusemöllen

31 juli—3 augusti 1955.

Vännerna erinras om att våra kära Nådessyskon i Slusemöllen — Dina och Axel Christensen — inbjuder oss att ännu en gång — om Gud vill — samlas till fyra dagars samvaro omkring Guds heliga Ord. Tillresedag blir lördagen den 30 juli och avresedag torsdagen den 4 augusti.

Möjlighet finnes att en kär broder från Tyskland, som är väl känd för särskilt de danska vännerna, även kommer att deltaga. Låt oss, så

många som möjligt är, möta upp och må vi alla bedja till vår Himmel-ske Fader om Hans välsignelse över detta konvent eller som våra danska vänner kallar det för: "VENNESTAEVNE" (vänners-möte).

Anmälan om deltagande kan göras till Broder Herman Larsen, Dag-gry-Forlaget, Hyldebaervej 13, Köpenhamn F. eller direkt till Broder "Axel H. Christensen, Einsidelsborg, Slusemölle, pr *Kappendrup*. Fyn. Danmark."

Red.

(Övers. från the Dawn av Broder E. A.)

Herrens dag

Vad åter angår tid och stund härför, så är det icke behövt att därom skriva till eder, kära bröder. Ty I veten själva noggsamt, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga: "Allt står väl till, och ingen fara är på färde", då kommer plötsligt för-därv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan.
1 Tess. 5: 1—4.

Alltsedan våra första föräldrar överträdde Guds lag, för mer än sextusen år sedan, har synden och själviskheten varit förhärskande bland människorna och förorsakat olycka, lidande och död. I Bibeln liknas denna tid vid en lång natt, då mörker övertäcker jorden och töcken folken. (Jes. 60: 2). Men Herren har i sitt ord givet löften om att syndens och dödens mörker icke skall vara evigt. Genom profeten David, säger Herren: "Om aftonen gästar gråt men om morgonen kommer jubel". (Ps. 30: 6).

Under denna långa och mörka syndens natt, med sorger och död, ha de ädelsinnade människorna längtat efter en kommande "dag", och de visa har försökt att trösta dem med att en gyllene tidsålder skall komma i vilken sanning, rättfärdighet, fred, hälsa och liv skall råda, och det onda, som mänskligheten nu plågas av, icke skall vara mer. Genom tiderna har världsalltets Gud, som också är Bibelns och de kristnas Gud, haft sina budbärare på jorden, vilka ha förkunnat en

kommande "morgon", då synd, lidande och död skall upphöra. Gamla förbundets profeter räknas bland dessa Guds tjänare. De talade, vad som gavs dem från Gud, drivna av helig Ande, och deras gemensamma vittnesbörd förutsade harmoniskt att en stor Förlossare skulle komma. Den skulle tala fred till folken, tillintetgöra synden och döden, och avtorka tårarna från alla ansikten. — (Jes. 25: 8).

Till Abraham var det sagt att den store Förlossaren skulle vara en avkomma till Abraham och kallas för hans "säd", genom vilken alla släkter på jorden skulle varda välsignade. (1 Mos. 12: 3). Mose profeterade om en som skulle komma, en som skulle likna honom och vara en förlossare och lagstiftare. 5 Mos. 18: 15 Jesaja skrev om honom: "Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila, och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste. Så skall herradömet varda stort och friden utan ände". Jes. 9: 6, 7.

Vissa Guds löften gav Israeliterna anledning att tro att Guds uppsåt skulle förverkligas genom den judiska nationen, därför väntade de längtansfullt att den utlovade skulle komma, och utföra för och genom dem, allt det som var utlovat i skrifterna. I konung Salomos dagar upphöjdes nationen och fick stort rykte och härlighet, och utan tvivel trodde många då att profetians "morgon" närmade sig, att nattens mörker snart skulle skingras.

Men deras förhoppningar grusades. Efter konung Salamos död blev riket delat, och efter några generationer blev den största delen av landet intaget av Assyrien, och den återstående delen blev senare intagen av Babel, och folket blev fört dit som fångar. Över den siste Judakonungen profeterade Hesekiel beträffande rätten till att regera över nationen. "Tag av dig huvudbindeln, lyft av dig kronan. Det som nu är skall icke förbliva, vad det är —. Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall detta av mig; (Herren) också detta skall vara utan bestånd, till dess han kommer, som har rätt därtill, den som jag har givet det åt". (Hes. 21: 25—27). Den som har "rätt därtill" är Messias, Kristus, profetians store konung, vilken skall skingra "nattens" mörker och införa löftets nya dag. Profeten Malaki liknar honom vid "rättfärdighetens sol" som "skall gå upp med läkedom under sina vingar". (Mal. 4: 2).

Forts. i nästa nr.